

врагове-ты твои подножіе на нозѣ-ты ти.“ И тѣи самси Давидъ го нарича Господь; и отъ дѣ е сынъ неговъ? И многото народъ слышаше го съ благодареніе.

Въ четвъртъкъ на сі: недѣла.

Отъ Марка, зачало 57.

Рече Господь на ученицы-ты си: Пазѣте сѧ отъ книжницы-ты, които ищѣтъ да ходѣтъ прѣмѣнени, и (обычѣтъ) поздравеніа по пазари-ты, и прѣдни-ты сѣдалища въ сѣборища-та, и първы-ты мѣста по вечераніа-та; Тѣзи, които испождаѣтъ на вдовицы-ты домове-ты, и за причина правѣтъ дѣлгы молитвы; тѣ же да примѣтъ по голѣмо осужданіе. И сѣдна Исусъ сръщѣ сѣкровищница-та та глѣдаше какъ тѣраше народъ-тъ пары въ сѣкровищница-та и много богати тѣраха много. И доде една вдовица сирота и тѣри двѣ лепты, сирѣчь единъ кодрѣнтъ. И призова ученицы-ты си, и казѣва имъ: Истина ви казѣвамъ: Таа сирота вдовица тѣри наймного отъ сичкы-ты кон-то тѣриха въ сѣкровищница-та: Защото сичкы тѣриха отъ изобиліе-то си, а та отъ нѣманіе-то си тѣри сичко що имаше, сичкыа си имотъ.

Въ петъкъ на сі: недѣла.

Отъ Марка, зачало 58.

Иа онова врѣмѣ, когато излизаше Исусъ отъ храма, казѣва мѣ единъ отъ ученицы-ты мѣ:

Учителю, виждѣ, каквы казаніе и каквы зданіа! Я Исусъ отговори и рече мѣ: видишь ли тѣзи голѣмы зданіа? нѣма да остане камакъ на камакъ, който да сѧ не съсипе. И когато сѣдаше той на гора-та Елеонска, сръщѣ храма, попытаха го на самѣ Петръ и Іаковъ и Іоаннъ и Андрей: Кажини, кога же вѣде това, и кое е знаменіе-то когато сичко това има да сѧ свѣрши? Я Исусъ имъ отговори, и наченъ да казѣва: Пазѣте сѧ да вы не прѣльсти нѣкой: Защото мнозина же додѣтъ въ мое имя, и же кажѣтъ: Язъ съмъ (Христосъ), и же прѣльстѣтъ мнозина. Я кога чѣете войнове и слыховѣ военны, не дѣйте сѧ смѣцѣва; защото (това) трѣба да вѣде; но не е оже свѣршеніе-то. Защото же сѧ повдигне народъ вѣрхъ народъ, и царство вѣрхъ царство, и же вѣдѣтъ трѣсовѣ по (нѣкон) мѣста, и же вѣдѣтъ гладовѣ и размирицы: тѣзи сѣ начало на вѣлѣзни.

Въ сѣбота на сі: недѣла,
отъ Лѣка зачало 88.

Каза Господь таа притча: Имаше въ нѣкой си градъ единъ сѣдникъ, който сѧ отъ Бога не боаше, и отъ чловека сѧ неспрашѣваше: Имаше и една вдовица въ тойзи градъ, та идѣше при него и мѣ казѣваше: Отдай ми право-то отъ сѣперникъ-тъ ми. И до нѣколко врѣмѣ не рачи; а не послѣ рече въ себе си: Яко же отъ

Бога

